

ЗЛАТА КОЦИЋ

ЧЕШАЉ*

Миодражу Павловићу у сјомен

Шта је потребно, за овде, за тамо,
на прагу оскудице завршне?
Прича о зинулој земљи, где и сувишак
душе можеш сакрити као кашаљ,
не открива главно. С Арарата-Ртња-Рта,
чиме се у најдаље царство стиже?
Куда срине се сав тај зној узбрдни,
утабан капом, шаком, језиком?

Шта да учине кћери с наслеђем крхким,
с чешљем *ѿакозваних мрѿвѿих*?
Начињеним од ребара? Сваки зубац
још на месту, нове би раздељке
да открива, на води као и на небу.
Или усне, топле од свирања у лист,
на успаванку да наводи.

Кад од куће остане праг, а од покућства
кап мастила. Кад уздамо се у ситост

---

* Кристина, млађа кћер Миодрага Павловића и дугогодишња ми пријатељица, даје ми пакет очевих предмета, за успомену, брижљиво показујући сваки понаособ: лепу старинску кадионицу, тамјан, иконице, бочицу мастила... Одједном, испаде на сто – чешаљ, случајно запао међу све то. Хоћеш? – упита збуњено, и ја, слегнувши раменима, климнух потврдно. Све што ме је у том тренутку прострелило и немушто вртело читав дан, увече се скрасило на папиру.

упијача подземних, у пловидбу у вис.
Одавде, из мртве тачке у којој време гужва
лица прелепа, прсти орфејни кад укрсте се
као гребенци за вуну, да траву
с ону страну кугле размрсе.

Ветрови кад завијају, кад припевају
планете распри нашој: да ли уистину
оскудица је, у земљи нимало далекој,
то ино бујање косе, чешљању неподатне.
Сав тај смртањ. С врха гребена,
усред кртичњака будућег сва та
моћна свирка у немоћни, излишни,
крилати чешаљ.